

[Lilli Gyldenkilde]

Og jeg skal da hilse og sige, at jeg er da noget bekymret efter at have hørt debatten her i dag. Socialdemokratiet har tilsyneladende forsvaret ØMU'en ud over alle grænser, samtidig med at de ønsker en folkeafstemning, før vi ser den virkning, som jeg har skitseret her. Ude på møderne har jeg hørt det ene efter det andet af Socialdemokratiets medlemmer sige: Jamen det bliver jo ikke til noget med ØMU, fordi vi sikrer os, at vi kan få en folkeafstemning forinden, og så kan befolkningen jo sige nej, hvis de vil. Men man undlader at skitsere, hvad det i det lange løb kommer til at betyde for vores økonomi. Det jeg har prøvet at skitsere nu. Også med hensyn til ledigheden er det helt klart, hvad det kommer til at betyde,

Derfor fatter vi ikke i SF, at Socialdemokratiet ikke tager denne diskussion mere alvorligt og siger nej, for det vil komme til at køre på den konservative politik, og den er arbejdsløshedsskabende. Det har vi nu set i 10 år i Danmark, og det kommer vi til at se fremover i EF.

Gert Petersen (SF):

Allerførst en bemærkning til hr. Duetoft, som mente at kunne lokke SF med, at der var nogen, som havde kaldt EF socialistisk: Det forholder sig faktisk sådan, at selv om en stat kaldte sig Den Tyske Demokratiske Republik, så var den ikke spor demokratisk, og selv om der var et statssamfund, der hed Unionen af Socialistiske Sovjet Republikker, så var der ikke nogen eller i hvert fald ikke ret meget socialisme dér. Og fordi Margaret Thatcher og andre kalder De Europæiske Fællesskaber socialistiske, bliver de ikke socialistiske af den grund. Sådan er det.

Jeg skal også lige sige til fru Elisabeth Arnold, at nu forstår jeg, hvad det er, nærhedsprincippet gør: Det garanterer, at vi får nogle ærlige slagsmål. Det kalder jeg en indskrænkning af garantien. Det garanterer ikke nærhed, det er godt, at vi kan få slået det fast. Det gør det ikke, men det garanterer ærlige slagsmål. Jamen det behøver vi ikke en skreven garanti for, det skal vi nok få under alle omstændigheder, det kan jeg godt love.

Så til spørgsmålet om det sikkerhedspolitiske element. Hvis denne traktat bliver til virkelighed, så vil EF, som fremtidig jo skal gå under betegnelsen Den Europæiske Union, blive udstyret med en militær dimension. I det dan-

ske forhandlingsoplæg sagde man klogeligt nej til, at EF indledte et forsvarspolitisk samarbejde, men i Maastricht sagde man ja.

Denne ændring i holdningen skyldes, siger man, de store ændringer, der er sket i Europa, siden det danske memorandum blev udarbejdet i efteråret 1990. Derfor har man sagt ja til en kolossal ændring i selve Romtraktatens koncept, hvor militærpolitik ellers har været holdt udenfor siden 1957, siden Romtraktaten blev til. De ændringer, der er sket i Europa, skulle da føre til den stik modsatte konklusion.

Ændringerne består især i, at Warszawapagten er død og borte, at Sovjetunionen er død og borte, at forsvarsministrene for samtlige stater i Øst og Vest mødes til fælles rådslagning, at NATO har oprettet samarbejdsorganet Det Nordatlantiske Konsultationsråd sammen med sine tidligere fjender, og at der er udbredt interesse i at styrke Konferencen om Sikkerhed og Samarbejde i Europa, CSCE, som den organisation, der omfatter alle stater.

Jamen hvorfor begynder EF i netop den situation at fable om et fælles forsvar? Hvem skal man forsvare sig imod? Fjenden er borte. Hvad er det for et svar på nye udfordringer og muligheder, at 12 stater fra nu af skal satse på en fælles forsvarspolitik? Jeg giver ikke meget for, at der står »på lang sigt«, for af samme artikel i traktatteksten fremgår, at man i 1996 skal drøfte, hvor langt man er kommet med denne fælles forsvarspolitik, og finde ud af, hvordan man kan komme videre. Længere er sigtet ikke.

Svaret burde da være det stik modsatte, at alle kræfter sættes ind på en fælles nedrustning i alle de 52 stater, der er med i CSCE, og at der opbygges et fællesskab med mæglingskontrol og fredsmekanismer. Sjældent har tidspunktet for en stor politikændring været så dårligt valgt som i Maastrichttraktaten, og ikke nok med det, for samtidig sker der en kobling til Vestunionen, som træder i kraft, i det øjeblik Traktaten er ratificeret.

Traktaten forpligter ikke Danmark til at indtræde i Vestunionen, men jeg kan forudse et enormt pres for at få os til det. Jeg kan høre argumentationen, når Danmark i Det Europæiske Råd skal anmode Vestunionen om, som det hedder i Traktaten, »at udarbejde og iværksætte de af EF-unionens afgørelser og aktioner, der har indvirkning på forsvarsområ-